

American Pravda: ADL v americké společnosti, Ron Unz

unz.com/runz/american-pravda-the-adl-in-american-society

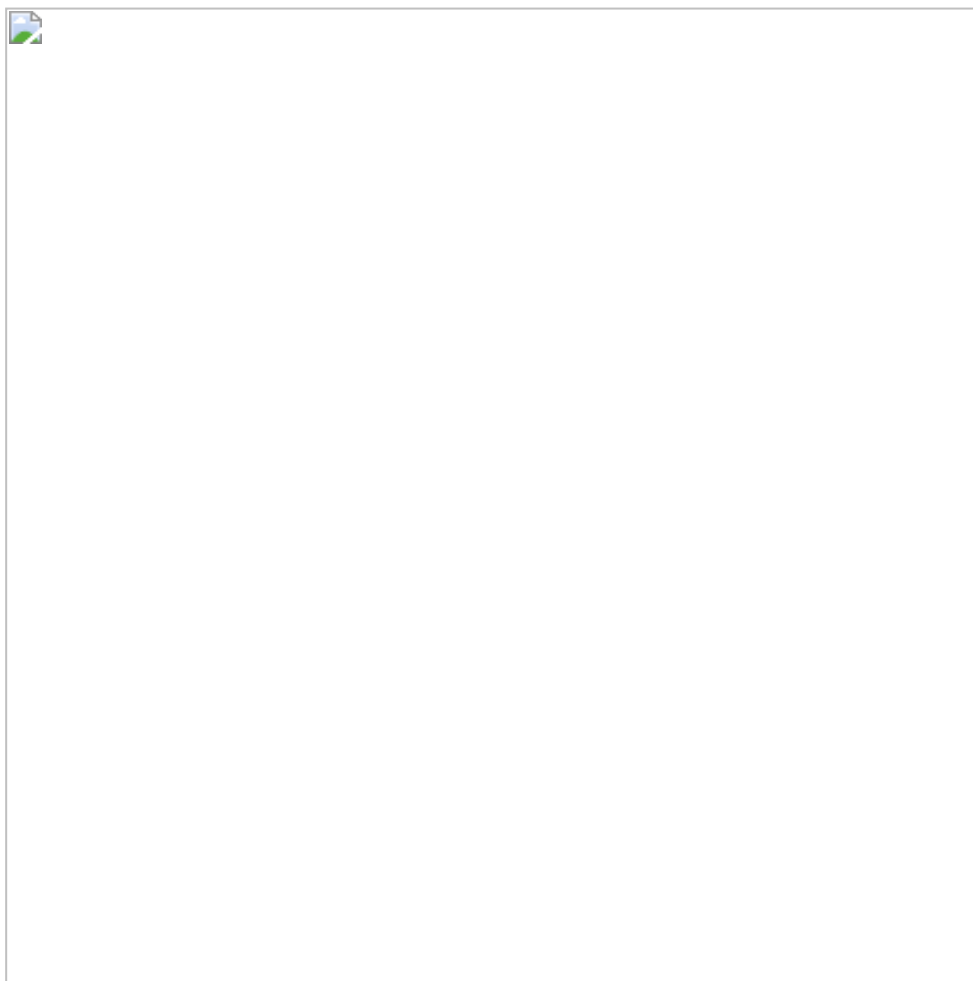
October 15, 2018

American Pravda: The ADL in American Society • 51m

Od případu Leo Frank až po současnost

Ron Unz • 15. října 2018

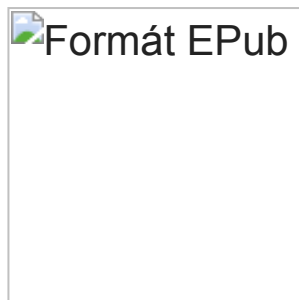
Sdílejte s Gabem

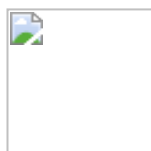
13letá Mary Phagan, dívka znásilněná a zavražděná Leo Frankem, zakládajícím hrdinou ADL

Přehrávač zvuku

Strašidelná síla ADL

Formát EPub

V naší moderní době je jistě jen málo organizací, které tak děsí mocné Američany jako Anti-Defamation League (ADL) B'nai B'rith, ústřední orgán organizované židovské komunity.

Mel Gibson byl dlouho jednou z nejpopulárnějších hvězd v Hollywoodu a jeho film *Umučení Krista* z roku 2004 se stal jedním z nejvýnosnějších ve světových dějinách, přesto ADL a její spojenci zničili jeho kariéru a nakonec daroval miliony dolarů židovské skupiny v zoufalých naději, že znovu získají část jeho veřejného postavení. Když ADL kritizovala karikaturu, která se objevila v jednom z jeho novin, mediální titán Rupert Murdoch se této organizaci osobně omluvil a editoři *The Economist* rychle stáhli jinou karikaturu, jakmile se dostala pod palbu ADL. Miliardář Tom Perkins, známý investor rizikového kapitálu ze Silicon Valley, byl nucen vydat srdečnou omluvu poté, co se dostal pod kritiku ADL za svůj výběr slov ve sloupku *Wall Street Journal*. Všichni to byli hrdí, mocní jedinci a museli hluboce nenávidět, když byli nuceni hledat tak ubohé veřejné odpuštění, ale přesto to udělali. Celkový seznam žadatelů o ADL v průběhu let je velmi dlouhý.

Vzhledem k hrůzostrašné pověsti ADL a jejích nechvalně známých aktivistů za spouštění vlasů se rozšířilo přesvědčení, že můj malý webzin bude zcela zničen, když jsem na začátku června poprvé spustil svou nedávnou sérii kontroverzních článků chválením prací historika Davida Irvinga. postava dlouho démonizovaná ADL. Přesto se nestalo absolutně nic.

Během následujících tří měsíců mé následující články přímo zpochybňovaly téměř každý problém, který byl normálně tak zuřivě obhajován ADL a jejími lokajmi, natolik, že mě jeden přátelský novinář brzy popsal jako „Kamikaze z Kalifornie“ . Navzdory mým 90 000 slovům textu a 13 000 komentářům, které jsem přilákal, bylo pokračující mlčení ADL naprosto ohlušující. Mezitím byly mé články přečteny více než půl milionkrát, přičemž následující je seznam těch nejprovokativnějších:

Když božský hněv nedokáže zasáhnout heretiky a zdá se, že děsiví vymahači oficiálních dogmat náhle ztratili chuť do bitvy, ostatní si toho postupně začnou všimnout a mohou se osmělit. Nakonec přední proruské a libertariánské weby, jako je Russia Insider a LewRockwell , začaly znovu publikovat některé z mých nejkontroverznějších článků American Pravda, čímž se na má faktická tvrzení dostala pozornost širšího publika. Po skončení své série jsem se začal přímo vysmívat svým podivně ustrašeným odpůrcům ADL a publikoval jsem krátký sloupek s názvem „Skryla se ADL? což vedlo pochybného Paula Craiga Robertse k tomu, aby mě popsal jako „nejstatečnějšího muže, kterého znám“.

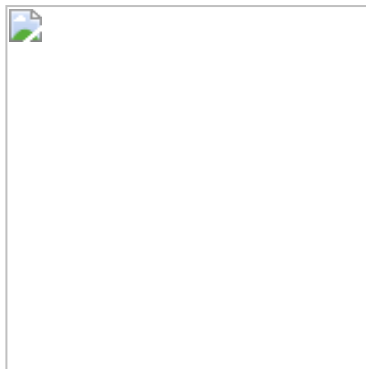
Zdá se, že kombinace všech těchto faktorů byla pro ADL konečně příliš znepokojivá a její aktivisté, když se pohnuli ze svého tajného úkrytu, nyní konečně zveřejnili krátkou a spíše milquetoastovou odpověď na můj materiál, která na mě sotva udělala dojem. Před pár dny tweetovali svůj sloupek spolu s fotkou svého nového nepřítele.

California businessman Ron Unz has long been funding anti-Israel activists. Now, he's embracing hardcore #antiSemitism, denying the Holocaust & claiming Jews run the media & worship Satan. Learn more from our experts:

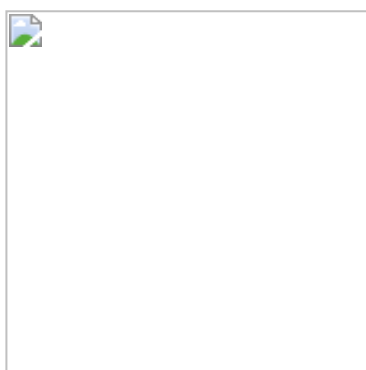
<https://t.co/KnngID3YCh>

— ADL (@ADL) October 8, 2018

Pod útokem ADL

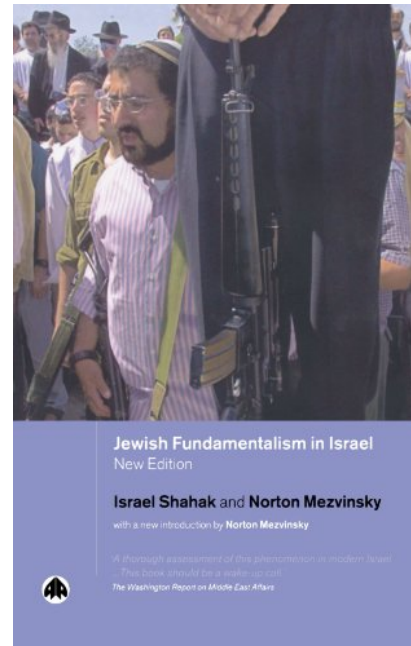
ADL se může pochlubit ročním rozpočtem 60 milionů dolarů a má mnoho stovek zaměstnanců na plný úvazek, ale její výzkumné dovednosti se zdají velmi nedostatečné. Zjistil jsem, že své pokárání zahájili tím, že mě označili za nechvalně známého „aktivistu proti imigrantům“. Zdá se to být extrémně podivné tvrzení, vzhledem k tomu, že jsem za posledních pětadvacet let publikoval možná čtvrt milionu slov na toto sporné téma, téměř všechna online a plně vyhledatelná, a moje názory nebyly nikdy tímto způsobem charakterizovány. Abych uvedl jen jeden příklad, můj článek „Kalifornie a konec Bílé Ameriky“ se v roce 1999 objevil jako titulní článek v *komentáři*, vlajková loď publikace The American Jewish Committee, a každý, kdo ji čte, by byl popisem ADL jistě velmi zmaten. Opravdu, jen před několika lety jsem byl předním řečníkem na protestu proti přistěhovalcům v říjnu 1994 v centru Los Angeles, na politickém shromáždění čítajícím 70 000 lidí, které bylo do té doby největším podobným shromážděním v americké historii.

V průběhu let byly mé politické aktivity předmětem mnoha tisíců článků v mainstreamových médiích, včetně půl tuctu článků na titulních stranách v *New York Times*, a ty by poskytly podobný

obrázek jako obálka New Republic příběh zaznamenávající mé kalifornské úspěchy. Navíc se mé názory na imigranty v průběhu let až tak nezměnily, jak ukazují mé novější články jako „Mýtus o hispánském zločinu“, „Imigrace, republikáni a konec bílé Ameriky“ a „Velká smlouva. o imigraci?“ Možná by se neohrožení vyšetřovatelé ADL měli seznámit s novým mocným technologickým nástrojem zvaným „Google“.

Stejně tak mě nezaujalo, že mě tak horlivě odsoudili za to, že se v podstatě spoléhám na spisy Israela Shahaka, kterého charakterizovali jako zlomyslně „antisemitského“. Jak jsem opakovaně zdůrazňoval, můj naprostý nedostatek aramejštiny a hebrejštiny mě nutně nutí spoléhat se na výzkum jiných a zesnulý prof. Shahak, oceněný izraelský akademik, se jistě zdál jako skvělý zdroj k použití. Koneckonců slavný lingvista Noam Chomsky chválil Shahakova díla za jejich „výjimečnou učenost“ a několik dalších našich nejvýznamnějších veřejných intelektuálů, jako jsou Christopher Hitchens, Edward Said a Gore Vidal, byli ve své chvále podobně okázalí. Navíc jedním ze Shahakových spoluautorů byl Norton Mezvinsky, prominentní americký akademik specializující se na dějiny Blízkého východu, sám stěží obskurní postava vzhledem k tomu, že jeho bratr i švagrová sloužili v Kongresu a jeho synovec se později oženil s Chelsea Clintonovou. A pokud je mi známo, téměř žádné ze Shahakových explicitních tvrzení o Talmudu nebo tradičním judaismu nebylo nikdy přímo zpochybněno, zatímco online dostupnost jeho první knihy umožňuje těm, kteří mají takový zájem, pohodlně si ji přečíst a rozhodnout se sami.

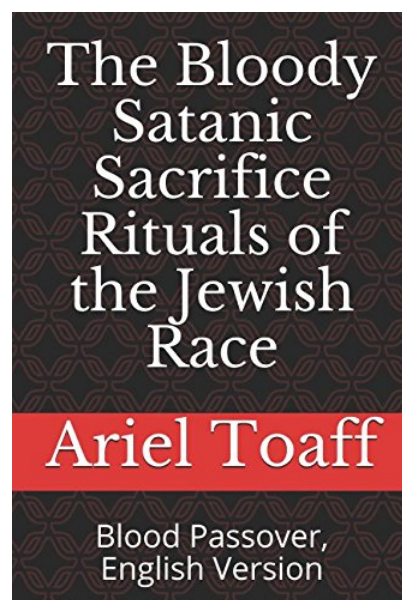

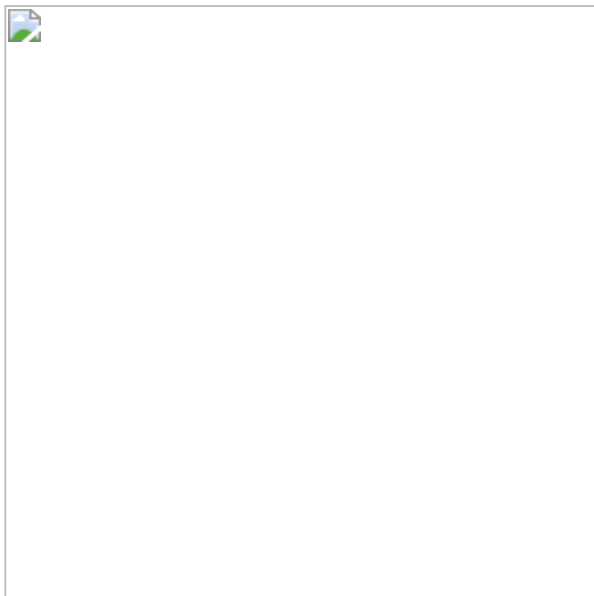
ADL mě podobně odsuzovalo, že beru vážně teorie Ariela Toaffa, dalšího izraelského akademika. Ale prof. Toaff, syn vrchního římského rabína, rozhodně patří k předním světovým vědeckým autoritám o středověkém židovství a ve spolupráci se svými postgraduálními studenty a dalšími kolegy věnoval mnoho let úsilí výzkumné studii v roce otázka, čerpající z rozsáhlých primárních a sekundárních zdrojů vytvořených v osmi různých jazycích. Jeho

500stránková kniha mi přišla docela přesvědčivá, stejně jako izraelský novinář Israel Shamir , a neviděl jsem žádné věrohodné vyvrácení.

Práce všech těchto významných akademiků a intelektuálů nemusí být nutně správná a možná se mýlím, když přijímám jejich faktická tvrzení. Potřeboval bych ale vidět něco mnohem závažnějšího než náhodné propuštění v několika odstavcích obsažených v anonymním sloupku ADL, jehož autorem, pokud vím, mohl být nějaký ignorantský mladý praktikant.

Necháme-li stranou tyto do očí bijící nedostatky, většina zbývajících katalogu mých četných heretických pozic v ADL se zdála přiměřeně přesná, i když zjevně prezentovaná poněkud nepřátelským a hanlivým způsobem a bolestně postrádající jakékoli vazby na mé původní kousky. Ale i tento falešný výčet mých smrtelných prohřešků byl žalostně neúplný, přičemž ADL kupodivu neobsahovalo zmínku o některých mých nejkontroverznějších tvrzeních.

Autoři například vyloučili veškeré odkazy na mou diskusi o důkladně zdokumentovaném nacisticko-sionistickém hospodářském partnerství z 30. let 20. století , které hrálo tak zásadní roli při pokládání základů Státu Izrael. A ADL se podobně vyhnula zmínce o téměř 20 000 slovech, které jsem vyčlenil na diskusi o velmi významných důkazech, že izraelský Mossad sehrál ústřední roli jak v atentátu na JFK , tak v útocích z 11. září . Určitě to musí být jeden z mála případů, kdy se ADL záměrně vyhnula obvinění „konspiračního teoretika“ proti oponentovi, kterého by mohli tak snadno namluvit. Možná měli pocit, že důkazy, které jsem jim poskytl, jsou prostě příliš silné na to, aby je mohli účinně zpochybnit.

ADL cenzuruje internet a skrývá jeho špinavou minulost

Znepokojivá nekompetentnost výzkumníků ADL se stává obzvláště alarmující, když uvážíme, že za posledních pár let byla tato organizace povýšena na roli správce obsahu v největších amerických internetových společnostech, což pomáhá určit, co se může nebo nesmí říkat na nejdůležitějších sociálních sítích. Mediální platformy jako Facebook, YouTube a Twitter.

Moje místní noviny jsou *San Jose Mercury News* a před pár týdny zveřejnily hlavní profilový rozhovor s Brittanem Hellerem, ředitel ADL pověřený policejním dohledem nad „nenávisnými projevy“ v částech internetu ovládaných Amerikou. Vypadala jako naprosto příjemná mladá žena kolem třicítky, vystudovala angličtinu na Stanfordu a vystudovala práva na Yale, nyní žije v Silicon Valley se svým manželem a svými dvěma kočkami, Lunou a Stellou. Zdůrazňuje svou vlastní zkušenost oběti kybernetického obtěžování ze strany spolužačky, jejíž romantické přede hry odmítla, a pozdější odborné znalosti, které získala jako lovkyně nacistů pro americkou vládu. Ale opravdu jí ten životopis poskytuje božské znalosti vhodné k tomu, aby překonala naše tradiční práva prvního dodatku a určila, které názory a kteří jednotlivci by měli mít přístup k asi dvěma miliardám čtenářů po celém světě?

Situace má také mnohem závažnější aspekt. Volba ADL jako primárního ideologického dozorce nad americkým internetem se může politicky ignorantským Američanům zdát přirozená a vhodná, což je kategorie, která bohužel zahrnuje technologické manažery, kteří vedou zúčastněné společnosti. To však odráží pozoruhodnou zbabělost a nečestnost amerických médií, z nichž všichni tito jednotlivci odvozují své znalosti o našem světě. Skutečná nedávná historie ADL je pozoruhodně odporný a pochybný příběh.

V lednu 1993 policejní oddělení v San Francisku oznámilo, že nedávno provedlo razii v sídle ADL v severní Kalifornii na základě informací poskytnutých FBI. SFPD zjistila, že organizace vedla zpravodajské záznamy o více než 600 občanských organizacích a 10 000 jednotlivcích., převážně liberální orientace, přičemž inspektor SFPD odhaduje, že 75 % materiálu bylo získáno nelegálně, z velké části tajnými platbami policejním úředníkům. To byla pouze špička ledovce v tom, co se jednoznačně rovnalo největší domácí špionážní operaci jakékoli soukromé organizace v americké historii, a podle některých zdrojů se agenti ADL po celé zemi zaměřili na více než 1000 politických, náboženských, pracovních a občanských práv. organizací, přičemž newyorské ústředí ADL vede aktivní záznamy o více než milionu Američanů.

Nedlouho poté úředník ACLU, který předtím zastával vysokou pozici u ADL, v rozhovoru odhalil, že jeho organizace byla skutečným zdrojem vysoce kontroverzního sledování Martina Luthera Kinga, Jr., které tehdy poskytla řediteli FBI J. Edgaru Hooverovi. Po mnoho let byl Hoover v titulcích národních médií zuřivě odsuzován za to, že používal kazety a další tajné informace o Kingových aktivitách, ale když místní noviny v San Franciscu odhalily, že špionážní operace ADL byla ve skutečnosti zdrojem všech těch odporných materiálů, bombové odhalení bylo zcela ignorováno v národních médiích a hlášeno pouze okrajovými organizacemi, takže dnes si této skutečnosti téměř žádní Američané neuvědomují.

Neznám žádnou jinou soukromou organizaci v americké historii, která by byla zapojena byť jen do kousku takové nezákonné domácí špionážní činnosti, která, jak se zdá, byla namířena proti téměř všem skupinám a prominentním jedincům – nalevo, napravo i uprostřed – podezřelých z toho, že jsou nedostatečné. v souladu s židovskými a izraelskými zájmy. Některé nelegální materiály nalezené v držení ADL dokonce vyvolaly temné podezření, že sehrály roli v domácích teroristických útocích a politických vraždách namířených proti zahraničním vůdcům. Nejsem žádný právní expert, ale vzhledem k obrovskému rozsahu takových nelegálních aktivit ADL by mě

zájímalo, zda nemohl být učiněn věrohodný případ, aby byla celá organizace stíhána podle stanov RICO a všichni její vůdci byli odsouzeni k dlouhým trestům odnětí svobody.

Místo toho byla výsledná vládní obvinění rychle urovnána s pouhou triviální pokutou a právním plácnutím přes zápěstí, což demonstrovalo téměř úplnou beztrestnost, kterou poskytuje masivní židovská politická moc v moderní americké společnosti.

Ve skutečnosti se zdá, že ADL dlouho fungovala jako privatizovaná verze tajné politické policie naší země, která sledovala a prosazovala své ideologické doktríny jménem židovských skupin stejně jako Stasi pro komunistické vládcy východního Německa. Vzhledem k tak dlouhé historii trestné činnosti, umožnit ADL rozšířit svůj dohled na naše největší platformy sociálních médií znamená jmenovat mafii, aby dohlížela na FBI a NSA, nebo udělat velký krok směrem k implementaci „ministerstva pravdy“ George Orwella. jménem židovských zájmů.

Ve svých pamětech z roku 1981 krajně pravicový odborník na klasiku Revilo P. Oliver charakterizoval ADL jako „impozantní organizaci židovských kovbojů, kteří jezdí na stádech na svém americkém dobytku“, a to se mi zdá poměrně výstižný popis.

Případ Leo Frank a vytvoření ADL

I když jsem již dlouho uznával sílu a vliv ADL, přední židovsko-aktivistické organizace, jejíž představitelé byli tak pravidelně citováni v mých novinách, až donedávna jsem měl o jejím původu jen mlhavé představy. Jsem si jistý, že jsem ten příběh už někdy slyšel, ale ten příběh mi nikdy neutkvěl v paměti.

Pak, možná před rokem nebo dvěma, jsem náhodou narazil na diskusi o oslavách stého výročí ADL v roce 2013, ve kterých vedení znovu potvrdilo zásady svého založení v roce 1913. Počátečním impulsem bylo marné národní úsilí zachránit život Leo Frankovi, mladému jižnímu Židovi nespravedlivě obviněnému z vraždy a nakonec lynčovanému. V minulosti by Frankovo jméno a příběh byly v mé mysli stejně vágní, z mých úvodních učebnic dějepisu jsem si

je pamatoval jen napůl jako jednu z nejpozoruhodnějších raných obětí KKK na zuřivě antisemitském hlubokém jihu počátku dvacátého století. Nicméně, nedlouho předtím, než jsem viděl tento článek na ADL, jsem si přečetl vysoce uznávanou studii Alberta Lindemanna Obviněný Žid, a jeho krátká kapitola o notoricky známém případě Frank úplně rozbila všechny mé předsudky.

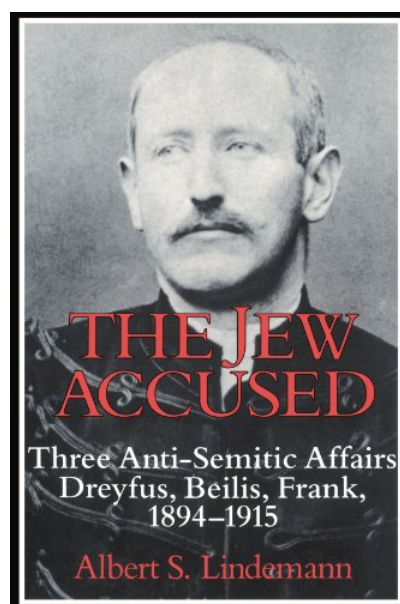
Za prvé, Lindemann prokázal, že za

Frankovým zatčením a odsouzením nejsou žádné důkazy o antisemitismu, přičemž Židé tvořili vysoce ceněný prvek tehdejší bohaté atlantské společnosti a neobjevily se žádné odkazy na Frankův židovský původ, ať už negativní nebo jiný. v médiích před soudem.

Pět velkých porotců, kteří hlasovali pro obvinění Franka z vraždy, byli sami Židé a žádný z nich nikdy nevyjádřil lítost nad svým rozhodnutím. Obecně se zdá, že podpora Franka byla nejsilnější mezi Židy z New Yorku a dalších vzdálených částí země a nejslabší mezi Židy z Atlanty s nejlepší znalostí místní situace.

Kromě toho, ačkoli Lindemann sledoval sekundární zdroje, o které se opíral při prohlášení, že Frank byl zjevně nevinný v obviněních ze znásilnění a vraždy, fakta, která vylíčil, mě vedla k opačnému závěru a zdálo se, že naznačují silné důkazy o Frankově vině. Když jsem mnohem nedávno četl Lindemannovu delší a obsáhlejší historickou studii o antisemitismu, *Ezauovy slzy*, všiml jsem si, že jeho zkrácené zpracování případu Frank již takové tvrzení o nevině nečiní, což možná naznačuje, že sám autor mohl mít také druhé úvahy o váze důkazů.

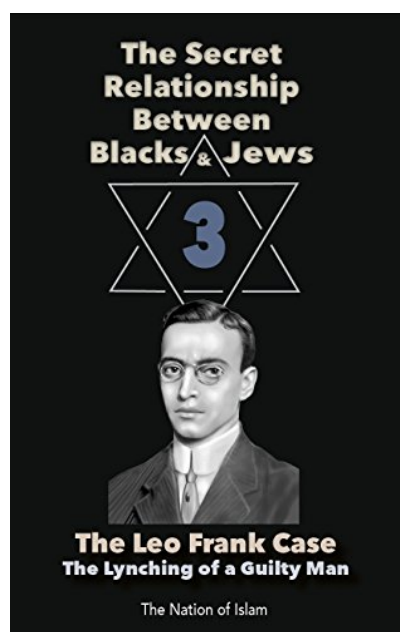
Na základě tohoto materiálu jsem tento názor vyjádřil ve svém nedávném článku o historickém antisemitismu, ale mé závěry byly nutně dosti předběžné, protože se opíraly o Lindemannovo shrnutí informací poskytnutých v sekundárních zdrojích, které použil, a měl jsem dojem, že prakticky všichni ti, kteří případ Franka podrobně

vyšetřovali, došli k závěru, že Frank je nevinný. Ale poté, co se objevil můj článek, mě někdo upozornil na knihu z roku 2016 z nečekaného zdroje, která argumentovala Frankovou vinou. Nyní, když jsem si ten svazek objednal a přečetl, mé chápání případu Frank a jeho historického významu se zcela změnilo.

Mainstreamoví vydavatelé mohou často odmítat knihy, které jsou příliš ostře v rozporu s panujícím dogmatem, a prodej takových děl pravděpodobně neospravedlňuje rozsáhlý výzkum potřebný k vytvoření rukopisu. Kromě toho mohou autoři i vydavatelé čelit rozsáhlému očerňování ze strany nepřátelských médií za zaujímání takových postojů. Z těchto důvodů budou ti, kdo publikují takový kontroverzní materiál, často jednat z hlubokých ideologických pohnutek, spíše než pouze usilovat o profesní postup nebo peněžní zisk. Příkladem může být horlivý trockistický levičák, jako je Lenni Brenner, aby odolal riziku zuřivých útoků a investoval čas a úsilí, aby vytvořil svou pozoruhodnou studii o zásadním nacisticko-sionistickém partnerství třicátých let 20. A z podobných důvodů bychom neměli být úplně překvapeni, že hlavní kniha argumentující vinu Lea Franka se objevila jako svazek v sérii o zhoubných aspektech židovsko-černošských historických vztahů, kterou vytvořila organizace Nation of Islam (NOI) Louise Farrakhana. ani to, že v textu chybí jakýkoli identifikovaný autor.

Anonymní díla publikovaná silně démonizovanými nábožensko-politickými hnutími přirozeně vyvolávají značnou opatrnost, ale jakmile jsem začal číst 500 stran případu Leo Frank: Lynčování vinného muže Byl jsem velmi ohromen kvalitou historické analýzy. Myslím, že jen velmi zřídka jsem se setkal s výzkumnou monografií o kontroverzní historické události, která poskytla tak obrovské množství pečlivě zdůvodněných analýz podložených tak hojnými důkazy. Zdálo se, že autoři prokázali

úplné zvládnutí hlavní sekundární literatury za posledních sto let, přičemž velmi intenzivně čerpali z různých primárních zdrojů, včetně soudních záznamů, osobní korespondence a současných publikací, přičemž drtivá většina z 1200 poznámek pod čarou odkazovala na noviny a články v časopisech té doby. Případ, který provedli kvůli Frankově vině, se zdál být naprosto zdrcující.

Základní nástin událostí není sporný. V roce 1913 byla v Georgii naposledy viděna 13letá pracovnice tužky jménem Mary Phagan v sobotu ráno živá při návštěvě kanceláře manažera továrny Leo Franka, aby si vyzvedla týdenní výplatu, zatímco její znásilněné a zavražděné tělo bylo nalezeno ve sklepě brzy. druhý den ráno a Frank nakonec zatčen za zločin. Jako bohatý mladý prezident atlantské pobočky B'nai B'rith byl Frank považován za jednoho z nejvýznamnějších židovských mužů na jihu a na jeho právní obranu byly nasazeny velké prostředky, ale po nejdelším a nejdražším procesu v r. státní historie, byl rychle usvědčen a odsouzen k smrti. Z faktů případu proti Frankovi se nakonec stala pozoruhodná spleť složitých a často protichůdných důkazů a svědectví očitých svědků, přičemž místopřísežná prohlášení byla pravidelně odvolávána a poté odvolána. Ale zásadním bodem, který autoři NOI zdůrazňují pro správné rozluštění této matoucí situace, je obrovský rozsah finančních zdrojů, které byly nasazeny ve prospěch Franka, před soudem i po něm, přičemž prakticky všechny prostředky pocházely z židovských zdrojů. Převody měn jsou stěží přesné, ale vzhledem k tehdejší americkým rodinným příjmům mohly být celkové výdaje Frankových příznivců až 25 milionů dolarů v dnešních dolarech, dost možná více než jakákoli jiná obrana proti vraždám v americké historii předtím nebo po, a téměř nepředstavitelná suma pro zbídačený Deep South té doby. O několik let později přední dárcé soukromě přiznal, že velká část těchto peněz byla vynaložena na křivou přísahu a podobné falzifikáty, což je velmi snadno zřejmé každému, kdo případ podrobně studuje. Když vezmeme v úvahu tento obrovský oceán pro-frankovského financování a špinavé prostředky,

pro které bylo často nasazováno, details případu se stanou mnohem méně záhadnými. Existuje hora prokazatelně vykonstruovaných důkazů a falešných svědectví ve prospěch Franka a na druhé straně žádné známky něčeho podobného. Když vezmeme v úvahu tento obrovský oceán pro-frankovského financování a špinavé prostředky, pro které bylo často nasazováno, details případu se stanou mnohem méně záhadnými. Existuje hora prokazatelně vykonstruovaných důkazů a falešných svědectví ve prospěch Franka a na druhé straně žádné známky něčeho podobného. Když vezmeme v úvahu tento obrovský oceán pro-frankovského financování a špinavé prostředky, pro které bylo často nasazováno, details případu se stanou mnohem méně záhadnými. Existuje hora prokazatelně vykonstruovaných důkazů a falešných svědectví ve prospěch Franka a na druhé straně žádné známky něčeho podobného.

Policie původně podezírala černého nočního hlídače, který našel dívčino tělo, a ten byl rychle zatčen a tvrdě vyslýchán. Brzy poté byla v jeho domě nalezena zakrvácená košile a Frank učinil několik prohlášení, která zřejmě zapletla jeho zaměstnance do zločinu. V jednu chvíli se tento černý podezřelý mohl přiblížit tomu, že byl davem zlynčován, což by případ uzavřelo. Ale on se svého příběhu o nevinosti držel s pozoruhodnou vyrovnaností, v ostrém kontrastu s Frankovým extrémně nervózním a podezíravým chováním, a policie brzy přesunula svou kontrolu směrem k druhému, což vyvrcholilo jeho zatčením. Všichni badatelé nyní uznávají, že noční hlídač byl zcela nevinný a důkazy proti němu byly podloženy.

Případ proti Frankovi se neustále zvyšoval. Byl posledním mužem, o kterém bylo známo, že viděl mladou oběť, a opakovaně měnil důležité aspekty svého příběhu. Mnoho bývalých zaměstnankyň uvedlo jeho dlouhou historii sexuálně agresivního chování vůči nim, zejména vůči samotné zavražděné dívce. V době vraždy Frank tvrdil, že pracoval sám ve své kanceláři, ale svědek, který tam šel, uvedl, že nebyl nikde k nalezení. Franka zapletlo obrovské množství nepřímých důkazů.

Černý rodinný sluha Frank brzy přišel s přísahným svědectvím, že Frank se ráno po zabití přiznal své ženě k vraždě, a zdálo se, že toto tvrzení podpořilo podivné odmítnutí manžela navštívit ve vězení první dva týdny po vraždě. den jeho zatčení.

Frankovi bohatě financovaní partyzáni najali dvě samostatné firmy zkušených soukromých detektivů a agenti obou nakonec zdráhavě došli k závěru, že Frank je podle obvinění vinen.

Jak se vyšetřování posunulo kupředu, došlo k velkému zlomu, když se přihlásil jistý Jim Conley, Frankův černý školník, a přiznal se, že byl Frankovým spolupachatelem při utajování zločinu. U soudu vypověděl, že ho Frank pravidelně najímal jako hlídku během jeho četných sexuálních styků s jeho zaměstnankyněmi, a poté, co zavraždil Phagana, mu Frank nabídl obrovskou sumu peněz, aby pomohl odstranit a ukryt tělo ve sklepě, takže že zločin mohl být připsán na někoho jiného. Ale když se kolem Franka stahovala legální smyčka, Conley se začal bát, že by se mohl stát novým obětním beránkem, a vydal se na úřady, aby si zachránil krk. Přes Conleyho usvědčující obvinění Frank opakovaně odmítal se s ním konfrontovat v přítomnosti policie, což bylo všeobecně považováno za další důkaz Frankovy viny.

V době samotného soudu se všechny strany shodly, že vrahem byl buď Frank, bohatý židovský obchodník, nebo Conley, pologramotný černošský školník s prvotřídním vzděláním a dlouhou historií veřejného opilství a drobné kriminality. Frankovi právníci toto srovnání využili na maximum, zdůrazňovali Frankův židovský původ jako důkaz jeho nevinu a oddávali se nejhrubším rasovým invektivám proti jeho černému žalobci, o kterém prohlašovali, že je zjevně skutečným násilníkem a vrahem kvůli jeho bestiální povaze. Tito právníci byli tím nejlepším, co se dalo za peníze koupit, a hlavní rada byla známá jako jeden z nejzkušenějších vyšetřovatelů soudní síně na jihu. Ale i když Conleyho během tří dnů podrobil vysilujícím šestnácti hodinám intenzivního křížového výslechu, ten nikdy nezakolísal v hlavních detailech jeho mimořádně živého příběhu, který hluboce zapůsobil na místní média i na porotu. Mezitím Frank

odmítl zaujmout stanovisko u svého vlastního soudu, čímž se vyhnul jakémukoli veřejnému křížovému výslechu svého často se měnícího účtu.

U Phaganova těla byly objeveny dvě poznámky napsané hrubou černou angličtinou a všichni se brzy shodli, že je napsal vrah v naději, že zklame podezření. Takže je buď napsal pologramotný černoch, jako je Conley, nebo vzdělaný běloch, který se pokoušel tento styl napodobit, a podle mého názoru pravopis a výběr slov silně nasvědčují tomu druhému, čímž implikují Franka.

Při širším pohledu se zdá, že teorie prosazovaná Frankovou legií posmrtných obhájců popírá racionalitu. Tito novináři a učenci jednotně argumentují, že Conley, pologramotný černý podřadný, brutálně znásilnil a zavraždil mladou bílou dívku, a právní autority si to brzy uvědomily, ale spikli se, aby ho osvobodily podporou složitého a riskantního plánu. místo toho zarámovat nevinného bílého obchodníka. Můžeme skutečně věřit, že by policejní úředníci a žalobci města na Starém Jihu porušili svou služební přísahu, aby vědomě chránili černého násilníka a vraha před zákonným trestem a tím ho vypustili do ulic jejich města? pravděpodobně kořistí budoucí mladé bílé dívky? Tato nepravděpodobná rekonstrukce je zvláště bizarní v tom, že téměř všichni její zastánci v průběhu desetiletí byli nejoddanějšími židovskými liberály, kteří donekonečna odsuzovali strašlivý rasismus jižních úřadů té doby, ale pak se nevysvětlitelně rozhodli udělat v tomto zvláštní výjimku. konkrétní případ.

V mnoha ohledech důležitější část případu Franka začala po jeho odsouzení a rozsudku smrti, kdy se mnozí z nejbohatších a nejvlivnějších amerických židovských vůdců začali mobilizovat, aby ho zachránili před oběšenci. Brzy založili ADL jako nové vozidlo pro tento účel a podařilo se jim udělat z případu vraždy Franka jeden z nejslavnějších v americké historii do té doby.

Ačkoli jeho role byla v té době z velké části skryta, nejdůležitějším novým podporovatelem, kterého Frank přilákal, byl Albert Lasker z Chicaga, neochvějný panovník americké spotřebitelské reklamy, která tvořila životní krev všech našich mainstreamových novin a

časopisů. Nejenže nakonec poskytl lví podíl finančních prostředků na Frankovu obranu, ale soustředil svou energii na formování mediálního pokrytí kolem případu. Vzhledem k jeho dominantnímu obchodnímu vlivu v tomto sektoru bychom neměli být překvapeni, že se po celé zemi brzy začala objevovat obrovská vlna neutuchající pro-Frankovy propagandy v místních i národních publikacích, která se rozšířila do většiny nejpopulárnějších a vysoce uznávaných amerických médií. , se sotva jediným slovem vyřčeným na druhé straně příběhu.

Lasker také získal další mocné židovské osobnosti ve Frankově kauze, včetně majitele *New York Times* Adolpha Ochse, prezidenta *Amerického židovského výboru* Louise Marshalla a předního finančníka z Wall Street Jacoba Schiffa. Zejména *The Times* začaly věnovat obrovské pokrytí tomuto dříve obskurnímu případu vraždy v Georgii a mnoho z jeho článků bylo široce publikováno jinde. Autoři NOI zdůrazňují mimořádnou pozornost národních médií: „Černý domovník, jehož svědectví se stalo ústředním bodem odsouzení Lea Franka, se do té doby stal nejcitovanějším černochem v americké historii. Více jeho slov se objevilo v tisku v *New York Times* než slov WEB Du Boise, Marcuse Garveyho a Bookera T. Washingtona – kombinovaný.“

Před sto lety, stejně jako dnes, naše média vytvářejí naši realitu, a protože Frankova nevina byla prohlášena celostátně téměř jednomyslným způsobem, byl brzy přemluven dlouhý seznam prominentních osobností veřejného života, aby požadovali nový proces pro odsouzeného vraha, včetně Thomase Edisona. , Henry Ford a Jane Addamsová.

Ironií je, že sám Lasker se vrhl do této křížové výpravy, přestože měl zjevně velmi smíšené osobní pocity o muži, jehož věc prosazoval. Jeho pozdější životopis odhaluje, že při svém prvním osobním setkání s Frankem ho vnímal jako „zvrhlíka“ a „hnusného“ jedince, a to natolik, že dokonce doufal, že poté, co se mu podaří Franka osvobodit, tento rychle zahyne. nehoda. Kromě toho ve své soukromé korespondenci volně připustil, že velká část masivního

financování, které on a mnoho dalších bohatých Židů z celé země poskytovali, byla vynaložena na křivá svědectví a existují také silné náznaky, že zkoumal uplácení různých soudců. Vzhledem k těmto skutečnostem byli Lasker a další Frankovi hlavní podporovatelé jasně vinni z vážných zločinů,

Vzhledem k tomu, že *New York Times* a zbytek liberálních severních médií nyní poskytují tak rozsáhlé pokrytí případu, byl Frankův obranný tým nucen opustit rasově pobuřující rétoriku namířenou proti jeho černému žalobci, která byla dříve ústředním bodem jejich soudní strategie. Místo toho začali vymýšlet příběh o nekontrolovatelném místním antisemitismu, kterého si předtím všichni pozorovatelé nevšimli, a přijali jej jako hlavní důvod pro odvolání proti rozsudku.

Bezzásadové právní metody, které Frankovi podporovatelé používají, ilustruje jediný příklad. Gruzínské právo obvykle vyžadovalo, aby byl obžalovaný přítomen u soudu, aby si vyslechl čtení rozsudku, ale vzhledem k populárním emocím v případě soudce navrhl, aby se od tohoto ustanovení upustilo, a obžaloba souhlasila pouze v případě, že obhájci slíbili, že je nepoužijí. tato malá nesrovnalost jako důvod k odvolání. Ale poté, co byl Frank odsouzen, prezident AJC Marshall a jeho další podporovatelé zorganizovali řadu neúspěšných státních a federálních odvolání přesně na tuto drobnou technickou záležitost, pouze si najali další právníky, aby podali návrhy.

Téměř dva roky téměř neomezené prostředky vynaložené Frankovými příznivci pokrývaly náklady na třináct samostatných odvolání na státní a federální úrovni, včetně Nejvyššího soudu USA, zatímco celostátní média byla využívána k nekonečnému hanění gruzínského soudního systému v nejtvrdějších možné podmínky. Přirozeně to brzy vyvolalo místní reakci a během tohoto období začali pobouření Gruzínci odsuzovat bohaté Židy, kteří utráceli tak obrovské sumy na rozvrácení místního systému trestní justice.

Jedním z mála novinářů ochotných oponovat Frankovu postoji byl nakladatel z Georgie Tom Watson, populistický žrout, a v úvodníku rozumně prohlásil: „Nemůžeme mít... jeden zákon pro Židy a jiný pro pohany“, zatímco později také bědoval. že "Je to špatný stav, když se do zahraničí dostane myšlenka, že právo je příliš slabé na to, aby potrestalo člověka, který má spoustu peněz." Bývalý guvernér Georgie se rozhořčeně zeptal: „Máme tomu rozumět tak, že kdokoli kromě Žida může být potrestán za zločin? Jasná fakta naznačují, že ve Frankově případě skutečně došlo k masivnímu justičnímu omylu, ale prakticky vše se odehrálo ve Frankův prospěch.

Všechna odvolání byla nakonec zamítnuta a Frankovo datum popravy za znásilnění a vraždu mladé dívky se konečně přiblížilo. Ale jen pár dní předtím, než měl odejít z úřadu, odcházející guvernér Georgie Frankovi zmírnil trest, což vyvolalo obrovskou bouři lidových protestů, zvláště když byl obchodním partnerem Frankova hlavního obhájce, což byl zjevný střet zájmů. Vzhledem k obrovským finančním prostředkům, které Frankovi národní příznivci jeho jménem vynakládali, a vzhledem k rozsáhlému dřívějšímu přiznání úplatkářství v případě zjevně existující temná podezření ohledně toho, co vedlo k tak pozoruhodně nepopulárnímu rozhodnutí, které bývalého guvernéra brzy přimělo odejít do exilu. stát. O několik týdnů později zaútočila skupina občanů Georgie na Frankovu vězeňskou farmu, unesli ho a oběsili,

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Frankovo zabití bylo přirozeně ostře odsuzováno v národních médiích, která dlouho propagovala jeho věc. Ale i v těchto čtvrtích mohl být významný rozdíl mezi veřejnými a soukromými náladami. Žádné noviny v zemi neprosazovaly Frankovu nevinu silněji než *New York Times* Adolpha Ochse. Přesto podle osobního deníku jednoho z redaktorů *Times* Ochs Frankem soukromě opovrhoval a možná dokonce uvítal jeho lynč s pocitem úlevy. Frankovi bohatí stoupenci se nikdy nepokoušeli postavit kohokoli z lynčující strany před soud.

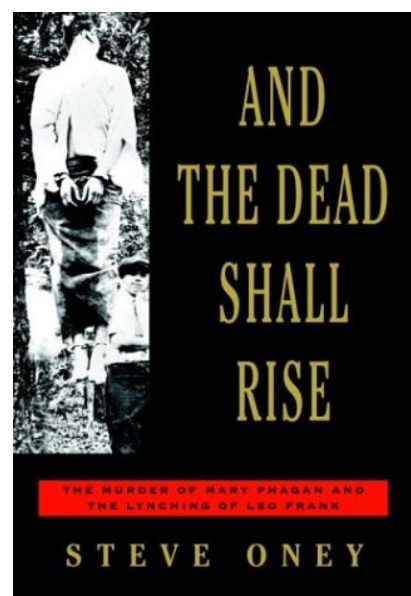
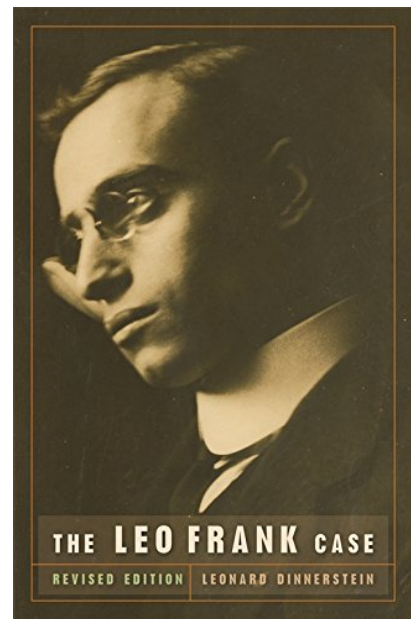
Účty Leonarda Dinnersteina a Steva Oneyho

Ačkoli jsem nyní začal považovat svazek NOI za nejpřesvědčivější a nejdefinitivnější text o Frankově případu, přirozeně jsem zvažoval konfliktní díla, než jsem dospěl k tomuto závěru.

Téměř půl století byla hlavní vědeckou zprávou o incidentu pravděpodobně kniha Leonarda Dinnersteina *Případ Lea Franka.*, poprvé publikované v roce 1966, a Dinnerstein, profesor University of Arizona specializující se na židovské dějiny, zcela podporoval Frankovu nevinu. Ale ačkoli dílo získalo národní cenu, nese zářivé reklamy z několika prestižních publikací a jistě zdobí seznamy četby nekonečných vysokoškolských kurzů, nebyl jsem vůbec

ohromen. Mimo jiné se zdá, že kniha je původním zdrojem některých nejděsivějších příkladů údajných antisemitských veřejných výlevů, které zjevně nemají žádný základ ve skutečnosti a zdá se, že byly jednoduše vymyšleny autorem vzhledem k jeho nedostatku jakýchkoli citací; autoři NOI poznamenávají, že všichni nedávní výzkumníci tyto příběhy tiše opustili. I když ponecháme stranou takové pravděpodobné falzifikáty, které byly široce citovány pozdějšími autory a silně kontaminovaly historické záznamy,

Mnohem delší a podstatnější nedávná práce byla 2003 *And the Dead Shall Rise* od Steva Oneyho, která má téměř 750 stran a vyhrála National Jewish Book Award, Southern Book Critics Circle Prize a Silver Gavel American Bar Association, pravděpodobně se etablovala jako dnešní kanonický text o historické události. Oney byl dlouholetým novinářem z Atlanty a jeho vypravěčské umění na mě udělalo příznivý dojem spolu s četnými fascinujícími vinětami, které poskytl,

aby ilustroval jižanskou historii této obecné éry. Také se zdál být opatrným badatelem, těžce čerpal z primárních zdrojů a vyhýbal se velké části zfalšované historie minulého století, aniž by zcela potlačoval masivní důkazy o úplatkářství a křivé výpovědi, které používaly Frankovy síly.

Ale ačkoli Oney zmiňuje mnoho z těchto informací, kupodivu nedokáže spojit body. Třebaže se občas zmíní o některých prostředcích vynaložených Frankovým jménem, nikdy se je nepokouší převést na dnešní ekvivalenty, takže naivního čtenáře nechává předpokládat, že tak triviální částky nemohly být použity k převrácení chodu spravedlnosti. . Celá jeho kniha je navíc napsána v chronologické formě vyprávění, v textu nejsou uvedeny žádné poznámky pod čarou a velká část obsahu je zcela mimo jakýkoli pokus určit Frankovu vinu či nevinu, což velmi ostře kontrastuje s učenějším stylem knihy. autoři NOI.

Podle mého názoru byly ústředním prvkem Frankova případu masivní finanční pokušení nabízená Frankovými židovskými podporovateli a obrovský počet občanů Atlanty, vysokých i nízkých, kteří zjevně změnili své postoje k Frankově vině v dychtivé naději na dopadení toho velkého. Ale ačkoli toto důležité téma bylo v knize NOI silně zdůrazněno, zdá se, že Oney se tomuto zjevnému faktoru většinou vyhýbá, možná dokonce z osobních důvodů. Tištěné publikace utrpěly v posledních letech masivní škrty a na přebalu knihy jsem si všiml, že ačkoli je Oney popisován jako dlouholetý novinář z Atlanty, následně se přestěhoval do Los Angeles. Jakmile jsem to zkontroloval, okamžitě jsem zjistil, že Oneyho kniha se stala základem pro nezávislý film s názvem *The People v. Leo Franka* zajímalo by mě, jestli ho jeho naděje na ukořistění kousku obrovského hollywoodského zisku nepřiměly tak silně naznačovat Frankovu nevinu. Bylo by pravděpodobné, že se někdy na stříbrné plátno dostane popis Lea Franka jako násilníka a vraha? Tichý vliv finančních úvah se dnes neliší od doby před stoletím a tento faktor je třeba brát v úvahu při hodnocení historických událostí.

Historický význam případu Frank

Autoři NOI věnují téměř celou svou obsáhlou knihu pečlivé analýze případu Frank, poskytnuté ve vhodně nezaujaté formě, ale občas propadne pocit jejich oprávněného rozhořčení. V letech před Frankovou vraždou bylo mnoho tisíc černých mužů na jihu lynčováno, často na základě tenké nitky podezření, přičemž jen málo z těchto incidentů získalo více než několik vět v místních novinách a velké množství za podobných okolností také zahynulo bělochů. Mezitím Frank získal výhodu nejdelšího soudního procesu v moderní jižní historii, podporovaného těmi nejlepšími soudními právníky, které si za peníze mohli koupit, a na základě drtivých důkazů byl odsouzen k smrti za znásilnění a vraždu mladé dívky. Ale když byl Frankův právní verdikt vyneseno mimosoudními prostředky, okamžitě se stal nejslavnější obětí lynče v americké historii, možná dokonce přitáhl větší pozornost médií než všechny ty tisíce jiných případů dohromady. Židovské peníze a židovská média z něj udělaly židovského mučedníka, který si tím fakticky uzurpoval oběť obrovského počtu nevinných černochů, kteří byli zabití jak před ním, tak po něm, z nichž žádný nebyl nikdy ani uznán jako jednotlivec. Jak prof. Shahak účinně ukázal, tradiční talmudský judaismus považoval všechny nežidy za podlidské a jejich životy neměly žádnou hodnotu. Vzhledem k tomu, že Frankovi podporovatelé byli stoupenci reformního judaismu, zdá se dosti nepravděpodobné, že by tuto doktrínu přijali nebo si vůbec byli vědomi její existence. Náboženské tradice trávající tisíc let se však mohou snadno začlenit do kultury a takové nepoznané kulturní nálady mohly snadno zformovat jejich reakci na Frankovu právní situaci. Vlivné historické zprávy o případu Frank a jeho následcích obsahovaly děsivé příběhy o nekontrolovatelném veřejném antisemitismu navštíveném židovskou komunitou v Atlantě v důsledku soudního procesu, dokonce tvrdily, že podstatná část populace byla v důsledku toho nucena uprchnout. Pečlivé prozkoumání primárních zdrojových důkazů, včetně zpravodajství ze současného zpravodajství, však o tom neposkytuje absolutně žádný důkaz a zdá se, že je to zcela smyšlené.

Autoři NOI poznamenávají, že před Frankovým soudem byla americká historie prakticky bez jakýchkoli důkazů významného antisemitismu, přičemž předchozím nejpozoruhodnějším incidentem byl případ extrémně bohatého židovského finančníka, kterému byla odmítnuta služba v luxusním letovisku. Ale tím, že totálně překroutili Frankův případ a zaměřili tak masivní celostátní mediální pokrytí na jeho neutěšenou situaci, židovským vůdcům po celé zemi se podařilo vytvořit mocný ideologický narativ i přes nedostatek reality, možná v úmyslu, aby příběh sloužil jako pouto k podpoře židovské komunity. soudržnost.

Jako další příklad široce propagované, ale zjevně podvodné historie, židovští spisovatelé, kteří drtivě ovládali popisy případu Frank, často tvrdili, že brzy poté podnítil oživení Ku Klux Klanu se skupinou občanů odpovědných za Frankův případ v roce 1915. lynčování údajně sloužící jako inspirace pro znovuzaložení této organizace Williamem Simmonsem o několik let později. Ale zdá se, že pro to neexistují žádné důkazy. Simmons skutečně silně zdůrazňoval filosemitskou povahu své nové organizace, která přitahovala značné množství židovských členů.

Primárním faktorem znovuzrození KKK bylo téměř jistě uvedení nesmírně populárního filmu DW Griffitha *Zrození národa* z roku 1917, který oslavoval Klan éry přestavby. Vzhledem k tomu, že americký filmový průmysl byl v té době tak drtivě židovský a finanční podporovatelé filmu a přední jižanští distributoři pocházeli ze stejného prostředí, dalo by se věrohodně tvrdit, že židovský příspěvek k vytvoření Klanu ve dvacátých letech byl velmi zásadní. zatímco příjmy z distribuce filmu na jihu ve skutečnosti financovaly Samuela Goldwyna vytvoření MGM, předního hollywoodského studia.

Ve svém úvodu autoři NOI uvádějí fascinující bod, že větší historický význam případu Frank v americké rasové historii byl zcela ztracen. Před tímto procesem bylo pro jižní soudy bezprecedentní, že povolily černé svědectví proti bělochovi, natož proti bohatému muži, který byl souzen na základě vážných obvinění; ale děsivá povaha zločinu a

role Conley jako jediného svědka vyžadovaly přestávku od této dlouholeté tradice. Autoři tedy bezdůvodně tvrdili, že případ Frank mohl být pro historii černošského pokroku v Americe stejně důležitý jako takové přelomové právní verdikty jako *Plessy v. Ferguson* nebo *Brown v. Board*. Ale protože téměř celý historický příběh byl vytvořen horlivými židovskými obhájci, byla tato fakta zcela zastřena a případ zcela zkreslen jako příklad antisemitského pronásledování a veřejné vraždy.

Shrňme to, co se zdá být pevně prokázanou faktickou historií případu Frank, zcela odlišnou od tradičního vyprávění. Neexistuje sebemenší důkaz, že by Frankův židovský původ stál za jeho zatčením a odsouzením, ani za rozsudek smrti, který dostal. Případ vytvořil pozoruhodný precedens v historii jižní soudní síně se svědectvím černocha, který hraje ústřední roli v odsouzení bílého muže. Od nejranějších fází vyšetřování vraždy se Frank a jeho spojenci neustále pokoušeli zaplést řadu různých nevinných černochoů tím, že podkládali falešné důkazy a používali úplatky k vymáhání křivé přísahy, zatímco výjimečně drsná rasová rétorika, kterou Frank a jeho právníci namířeli proti těmto černochoům měl pravděpodobně vyvolat jejich veřejný lynč.

Nyní předpokládejme, že všechna fakta tohoto slavného případu se nezměnila, kromě toho, že Frank byl bílým pohanem. Soud by byl jistě hodnocen jako jeden z největších rasových zlomů v americké historii, možná by dokonce zastínil *Brown v. Board* kvůli rozsahu lidového sentimentu a ve všech našich moderních učebnicích by dostal ústřední místo. Mezitím by Frank, jeho právníci a jeho těžcí finanční podporovatelé pravděpodobně patřili mezi nejodpornější rasové padouchy v celé americké historii za své opakované pokusy podněcovat lynčování různých nevinných černochoů, aby bohatý bílý násilník a vrah mohl odejít na svobodu. . Ale protože Frank byl spíše Žid než křesťan, tato pozoruhodná historie byla po více než sto let zcela převrácena našimi židovsky ovládanými médii a historiografií.

To jsou důležité důsledky, které vyplývají z kontroly vyprávění a toku informací, které umožňují proměnit vrahy v mučedníky a darebáky v hrdiny. ADL byla založena před více než sto lety s hlavním cílem zabránit tomu, aby byl židovský násilník a vrah hnán k právní odpovědnosti za své zločiny, a během desetiletí nakonec metastázovala do tajné politické policie, která není zcela nepodobná široce opovrhované Východoněmecká Stasi, ale jejím hlavním cílem se zdá být udržení drtivé židovské kontroly ve společnosti, která je z 98 % nežidovská.

Měli bychom si položit otázku, zda je vhodné, aby organizace s takovým původem a tak nedávnou historií měla obrovský vliv na distribuci informací po našem internetu.

Související čtení:

[Přihlaste se k odběru nových sloupců](#)

• Kategorie: [Historie](#) , [Ideologie](#) • Štítky: [Klasika](#) , [RSS](#)
[ADL](#) , [Americká média](#) , [Americká Pravda](#) ,
[Antisemitismus](#) , [HotNews](#) , [Židé](#)
[American Pravda: The ADL in American Society](#) • [51m](#)
Od případu Leo Frank až po současnost

[Ron Unz](#)

• [756 Comments](#)
[Americká Pravda: Zvláštnosti židovského náboženství](#) • [55m](#)
Překvapivé prvky talmudského judaismu

[Ron Unz](#)

• [1,661 Comments](#)
[Americká Pravda: Popírání holocaustu](#) • [2h8m](#)
Analýza historie kontroverzního hnutí

[Ron Unz](#)

• [2,327 Comments](#)
[John McCain: Když "Tokyo Rose" kandidoval na prezidenta](#) • [28m](#)
Jaký byl skutečný válečný rekord Johna McCaina ve Vietnamu?

Ron Unz

• 268 Comments

American Pravda: Pochopení druhé světové války • 2h31m

Utvářející událost našeho moderního světa

Ron Unz

• 1,488 Comments

Americká Pravda: Židé a nacisté • 50m

Skrytá historie 30. a 40. let 20. století

Ron Unz

• 624 Comments